

מסורת הש"ס

(א) פסוקים יט. מניחה כח;
 (ב) ומניחה כח. (ג) בנפיון.
 (ד) כח. (ה) כח. (ו) כח. (ז) כח.
 (ח) כח. (ט) כח. (י) כח.
 (יא) כח. (יב) כח. (יג) כח.
 (יד) כח. (טו) כח. (טז) כח.
 (יז) כח. (יח) כח. (יט) כח.
 (כ) כח. (כא) כח. (כב) כח.
 (כג) כח. (כד) כח. (כה) כח.
 (כו) כח. (כז) כח. (כח) כח.
 (כט) כח. (ל) כח.

תורה אור השלם

1. ודרים אונן בקמנו
 וסלת המנוחה ומשמנה
 וכלת כל הלחנה אשר על
 המנוחה והקטרת המנוחה
 ריח ניחח אוקרתה ליה;
 ויקרא ה' ו

הגהות הב"ח

(א) נמ' שפע ליה תומאה לו
 לא; (ב) ש"מ ר"ה מן מן
 לו ממכר אי תנא כלי
 מחבר הוה משמע וכו'
 נטמא לו אבל מנרף
 משמע:

גליון הש"ס

נמ' שלא יביא עשרון
 בשני בליים ע"י לקמן דק
 ע"י חוקי ר"ה אשכ:
 שם מי אמר' שבח ליה
 בויבואה ע"ן שנת דק לא
 ע"י חוקי ר"ה פסוח:
 תום ר"ה שכן בו ר"ה
 הוה מביא עשרון לבי. ע'
 כהר"ש פ"ה טהרות משנה
 ט:

מוסף רש"י

כלי מצרף מה שבתוכו
 חמיות אולוס
 הבה ככלי אחד ונגע טמא
 בלחך מן הכלי מנרפן
 לטות טולן תמימה אחת
 ונטמאו טולן ומניחה כח.
 עריבה ארובה וכה אובלי
 עשרה מנאן ואובלי קורט
 מנאן ואין נוגעין זה בזה
 ונגע טמא באובלין שגדלש
 אחד ויכלי לא נגע. ואובלי אין
 נטמאו כלי אפילו מנרפן
 ואפי"ה האובלין בשני
 רלחים עטלים שהכלי מנרפן
 (פסחים יט.) צריך לביי.
 דומיא דקטורת שנקב דלימי
 קנה קנה ללי מנרפן. ואפילו
 צריך לבל כנו שני תמימה
 שכן אפילו כנו אין הכלי
 מנרפן (מניחה כח).

הקומץ רבה פרק שלישי מנחות ב.ד.

עין משפט נר מצוה

מ ב מיי פייג מהל' שאר
 אבות היתומה הליו:
 מא ג מיי שם הלכה ח:
 מב ד מיי פייג מהל' מלס
 הליו:
 מג ה מיי פייג מהל'
 פסוה"מ גל' כ:
 מד ו מיי פייג מהל' שאר
 אבות היתומה הליו:
 מה ח מיי שם הלכה י:

שיטה מקובצת

(א) צירוף ע"ן בחוס לקמן
 דף עו ע"ב: (ב) אמאי הא
 דמשיב הא לא נגע. דסי'
 שחן מעורבין כל כך מצד
 אחד שאר הטהור שזו
 חולק מצעת חבירו ומכסהו
 שלא היה כל השחרון שזו
 חולק מצעת חבירו ומכסהו
 ולא היה כל העשרון של
 זו מחובר לעצמו (הר"ה)
 כנשיין המתחלקין בהו:

(ג) מתחייב עשרון לא כלי
 אחד ותיבא לו ליאת שם:
 (ד) עריבת תנוגולין חיבת על
 ש"ש: (ה) צירוף כלי וחבור
 כים. כגון עשרון שנתלק
 לוי חלקים השני חלקים
 הן בביטא אחד ולא נגיע
 אהרדי אלא שחכלי מצרפן
 לטומאה וחלק שלישי הוא
 חוץ לביטא ומים של נזוק
 או משקה טופח מחבר
 החציון לאחד מן החלקים
 שבתוך הביטא ונגע טבול
 יום חילוק הפנימי שאינו
 מחבר לחציון ונטמא חבירו
 שבתוך הביטא מנחו מחמת
 צירוף הכלי ומכביא ליה אם
 יטמא החיצון מפני חבור
 המים והודו מבטיא ליה
 אם נגע טבול יום בחציון
 ונבצא הפנימי המחבור לו
 טמא מחבור המים אם
 יטמא הפנימי האחר שאינו
 מחובר לחציון מפני צירוף
 הכלי: (ו) וצירוף כלי [מא]
 חיוך והשאר נמחק: (ז) אין
 נוגעין זה בזה: (ח) מערפן
 באילו הם נוגעין הש"ד:
 (ט) תצאי עשרון. ותנא
 ביהמה: (י) אותן. השנים:
 (יא) דאורייתא. דתבוב כף
 ותבית דאמרין נמחק:
 (יב) וכן. מוז תבית בוז נמחק:
 הך דמערב. באיך דמנחה
 ממנחת הקומץ זו הא:
 (יג) בשני עצמו. אלא בבושין.
 והד"א: (יד) ואינו. מערב
 ע"ן עריבת תרנגולין
 ארובה של שן. הוא דקא
 נגע לפסלה: (טו) חוץ לכלי
 נמחק: (טז) ש"סמא זה את זה
 של חוץ חבור: (יז) בשעת
 טומאה אלא אם חזר:
 (יח) מנרפן. יליף מרתיב:
 (יט) ש"סמא. אחר בחבור:
 (כ) טמא לשלש. ע"ן בריש
 במ"ט טבול יום: (כא) הוא
 אם. אין לישת מי פירות
 מיטעלי: (כב) נקט. דכשאת
 לש: (כג) יחיים עינה הבאין
 מזה ומהו במשקין:

קדשי קדשים (דף נט.) כי סליק רב כהנא אשכמיה לר"ש צרבי
 דמיצי וקאמר משמיה דר' ישמעאל בר' יוסי מנחה שפגס כולו אכל
 ודאי הא דשאל לו רבי יוחנן ספיקותיו היה צדקו ימיו כשהיה ר'
 יוחנן ראש ישיבה כדמוכח בסוף ב"ק (דף קסו.) ור"מ פליג ההיא
 דרגיעין (דף פד:) רבי יוחנן תלמידי
 שמצבל היה אומר כמו שפירש הא
 לן והא ליה צדקושיין (דף קטו.):

שאלין צריך לבדי אין כלי מצרפו.
 צדקת צמח' דחגיגה (דף
 כג:) בגמרא הכלי מנרף ב' מדמכמי
 קף אחת ומותיב רב כהנא מההיא
 דמוסיף ר"ע ודייק מינה שהוא
 מדרבנן ומשני ר"ש בן לקיש משום
 בר קפרא לא נזרע' א' לשירי מנחה
 דאורייתא את שזריך לכלי מנרפו
 ושלין זריך לכלי אין הכלי מנרפו
 ואחו רבנן וגוור אפי' אין זריך
 לכלי כלי מנרפו והוה מימה שפוט
 לרב כהנא כל כך דלין ללי מנרף מו
 שאין זריך לכלי (א) דלא משמע דפליג
 אההיא שינויא ושמה סבר לה כההיא
 שינויא דרבה דא כזוה דמשיי המס
 כשצברו ע"ג קטנולא אי' דוקא צרבי
 מנחה שהיה כבר זריך לכלי מנרף
 כלי מדרבנן שלא ילא מקדושו דקודס
 קמייה ולא דמי להכח (א) דלא היה
 מעולם זריך לכלי:

צירוף דאורייתא או דרבנן. וא"מ
 והא רב כהנא גופיה
 מדקדק צדקת צמח' דחגיגה (ג"ו עס)
 שהוא דרבנן מהספק דמוסיף ר"ע
 ויש לומר ממה מהספק ליה משום
 שינויא דהמס:

צירוף כלי וחבור מים מהו. פי'
 צדקוטיס כלומר חלי
 עשרון שנטמא צירוף כלי מהו
 שיטמא באו צדקוטיס מים כנון אם יש
 שני תלמי עשרון ככלי ואין נוגעין
 וחלי עשרון יש חוץ לכלי וחבור מים
 כגון נזוק או יצור ממכר את אשר
 חוץ לכלי למה שצדקת הכלי ונגע
 וטומאה צוה שצבלי שאינו נוגע נמחק
 ונטמא חבירו משום צירוף כלי מהו
 שיטמא את זה שצדקת צדקוטיס מים
 דבר תימה הוא לומר שמשקין מחציון
 אובלין לקבל טומאה ולטמא אחרים
 ועוד שפירש שמתחברין ע"י נזוק והלא
 אפי' למים עלמן קיימת לן צדקוטיס
 (פ"ה מ"ט) דלין נזוק חבור לטומאה
 וכענין ים הקוטרס מי משנה אחת

צדקת טהרות פרק שמיני (מ"ח) עריבה שהיא קטופרס (א) וינלוק
 מלמעלן ומשקה טופח מלמעלן וג' חמיות כבינה אינן מצטרפות ושמים
 מצטרפות ור' יוסי אומר אפי' שמים אינם מצטרפות אלא"כ היו רוצות
 משקה ואם היה משקה עומד אפי' כעין התרדל מנרפן ר' דוסא
 אומר האובל פרוז אינו מנרפן וצדקוטיס (א) תינא חתרוג שצדק
 ותמוז כזבוס או בקיסם הרי זה אין חבור שאין חבורי אדם
 חבור ב"ב עיסה שלשה צמי פירות טהורה שאין לך דבר שמתחבר
 את האובלין אלא כזבוס משקין ודבר תימה הוא אם ב"ב לישת מי
 פירות אינה מועלת לחבר את הקמח ושמה לשה לאו דוקא אלא
 אורחא דמילתא נקט ב"ב דבר שאדם לם צמי פירות פליטה שמי
 פירות מחציון ב' תלמי ימים עיסה ב"ב צדקוטיס הנדאין מזה למה (א):
 ועשאו

זה את האחר משום צירוף כלי מי אמרינן דלא מהני צירוף אלא לטומאה שאירעה בתוך הכלי או לא אמרינן: ונטמא אחד מהן. ואפי"ה הניח
 לשיניהם צדקת ואין נוגעין ולההיא ודאי לא מהני צירוף שיחור זה ויטמא את זה שהרי לא היה ככלי בשעת טומאה י"א (אלא אם כן)
 חזר טבול יום ונגע צמחא מהו שקבל טומאה זו כדי לפסול חבירו: הא שבע ליה טומאה. ראשונה ולא יקבל עוד טומאה אחרת:
 מדרס

והניחו בביטא. ואלו שני החלצין אין נוגעין זה לזה: מהו. מי
 דמיצי וקאמר משמיה דר' ישמעאל בר' יוסי שפגס כולו אכל
 ודאי הא דשאל לו רבי יוחנן ספיקותיו היה צדקו ימיו כשהיה ר'
 יוחנן ראש ישיבה כדמוכח בסוף ב"ק (דף קסו.) ור"מ פליג ההיא
 דרגיעין (דף פד:) רבי יוחנן תלמידי
 שמצבל היה אומר כמו שפירש הא
 לן והא ליה צדקושיין (דף קטו.):

והניחו בביטא ונגע טבול יום באחד מהן מהו
 כי (ב) תנן א"כלי מצרף מה שבתוכו לקדש ה"מ
 היכא דנגעי בהרדי אבל היכא דלא נגעי
 בהרדי לא או דילמא ל"ש אמר להו איהו
 מי תנן כלי מחבר כלי מצרף תנן ככל דהו
 הושיט אחד לבניהון מהו א"ל א"צ צריך לכלי
 כלי מצרפו אין צריך לכלי אין כלי מצרפו
 הושיט טבול יום את אצבעו ביניהון מהו אמר
 להו אין לך דבר שצממא מאוירו אלא כלי
 חרס בלבד הדר איהו בעא מניניהו מהו
 ה"לקמוץ מזה על זה (ב) צירוף דאורייתא או
 דרבנן אמרו לו זו לא שמענו כיוצא בו
 שמענו דתנן שני מנחות שלא נקצמו ונתערבו
 זו בו או יבול לקמוץ מוה בפני עצמה ומו
 בפני עצמה כשירות ואם לאו פסולות כי יבול
 לקמוץ מיהא כשירות (א) אמאי הך דמערב הא
 א"ג נגע אמר רבא דלמא (א) בגושיין המוחולקין
 העשויין כמסרק מאי הוה עלה אמר רבא ת"ש
 דתניא יהורים ממנו הוה המחובר "שלא יביא
 עשרון בשני כלים ויקמוץ הא בכלי אחד
 דומיא דשני כלים קמוץ א"ל אביי דילמא שני
 כלים ה"ד כגון קפויא בקבא דאע"ג דעריבי
 מעילאי כיון דמיפסק מחיצתא דקפויא
 מ מתחת (א) הא כלי אחד דומיא דב' כלים ה"ד
 כגון עריבתה (א) שני תרנגולין ואע"ג דמיפסקן
 מחיצתא הא נגיע אבל הכי דלא נגיע
 כלל תיבעי לך בעי רבי ירמיה (א) צירוף כלי
 וחבור מים מהו כי תנן כלי מצרף מה
 שבתוכו לקדש ה"מ דגואי אבל דבראי לא
 או דילמא כיון דמחבר מחבר ואם תימצי
 לומר יכיון דמחבר מחבר חיבור מים וצירוף
 כלי (א) ונגע טבול יום מבחוץ מהו כי תנן כלי
 מצרף ה"מ דנגע כגואי אבל כמבראי לא או
 דילמא לא שגא יתיקו: בעי רבא "עשרון
 שחלקו ונטמא אחד מהן והניחו בביטא אחר
 טבול יום ונגע באותו טמא מהו (א) מי אמרינן
 שבע (א) לו טומאה או לא אמר ליה אביי ובי
 אמרינן שבע ליה טומאה והתנן (א) סדין טמא
 מדרס

הניחו בביטא. ואלו שני החלצין אין נוגעין זה לזה: מהו. מי
 דמיצי וקאמר משמיה דר' ישמעאל בר' יוסי שפגס כולו אכל
 ודאי הא דשאל לו רבי יוחנן ספיקותיו היה צדקו ימיו כשהיה ר'
 יוחנן ראש ישיבה כדמוכח בסוף ב"ק (דף קסו.) ור"מ פליג ההיא
 דרגיעין (דף פד:) רבי יוחנן תלמידי
 שמצבל היה אומר כמו שפירש הא
 לן והא ליה צדקושיין (דף קטו.):

צדקת טהרות פרק שמיני (מ"ח) עריבה שהיא קטופרס (א) וינלוק
 מלמעלן ומשקה טופח מלמעלן וג' חמיות כבינה אינן מצטרפות ושמים
 מצטרפות ור' יוסי אומר אפי' שמים אינם מצטרפות אלא"כ היו רוצות
 משקה ואם היה משקה עומד אפי' כעין התרדל מנרפן ר' דוסא
 אומר האובל פרוז אינו מנרפן וצדקוטיס (א) תינא חתרוג שצדק
 ותמוז כזבוס או בקיסם הרי זה אין חבור שאין חבורי אדם
 חבור ב"ב עיסה שלשה צמי פירות טהורה שאין לך דבר שמתחבר
 את האובלין אלא כזבוס משקין ודבר תימה הוא אם ב"ב לישת מי
 פירות אינה מועלת לחבר את הקמח ושמה לשה לאו דוקא אלא
 אורחא דמילתא נקט ב"ב דבר שאדם לם צמי פירות פליטה שמי
 פירות מחציון ב' תלמי ימים עיסה ב"ב צדקוטיס הנדאין מזה למה (א):
 ועשאו

זה את האחר משום צירוף כלי מי אמרינן דלא מהני צירוף אלא לטומאה שאירעה בתוך הכלי או לא אמרינן: ונטמא אחד מהן. ואפי"ה הניח
 לשיניהם צדקת ואין נוגעין ולההיא ודאי לא מהני צירוף שיחור זה ויטמא את זה שהרי לא היה ככלי בשעת טומאה י"א (אלא אם כן)
 חזר טבול יום ונגע צמחא מהו שקבל טומאה זו כדי לפסול חבירו: הא שבע ליה טומאה. ראשונה ולא יקבל עוד טומאה אחרת:
 מדרס